

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Zadru

Borelli 9, 23000 Zadar

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, po sutkinji Maji Ivković, u pravnoj stvari tužitelja Ive Kojića, Ulica biskupa Jurja Dobrile 16/A, Zadar, OIB: 60501824895, zastupanog po punomoćniku Marku Zekanoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Zekanović, Bitanga i partneri d.o.o. u Zadru, protiv tuženika Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Zadru, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon javne rasprave zaključene 23. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja Marka Zekanovića, odvjetnika u Zadru i zakonske zastupnice tuženika Andrijane Požega Jurlina, zamjenice u ODO GUO Zadar, presude objavljene 25. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je tužitelj Ivo Kojić, Ulica biskupa Jurja Dobrile 16/A, Zadar, OIB: 60501824895, vlasnik nekretnina upisanih u zemljišnu knjigu Općinskog suda u Zadru, Zemljišnoknjižni odjel Zadar, u zemljišnoknjižni uložak broj: 331 k.o. 334863 Poljica oznake čest. zem. 249, „Brdarići“, pašnjak pov. 1313 m², čest. zem. 1899, „Bare“, pašnjak pov. 6585 m², čest. zem. 1906, „Doli“, pašnjak pov. 7193 m², čest. zem. 1909, „Doli“, pašnjak pov. 22508 m², i čest. zem. 1917, „Doli“, livada pov. 7164 m², što je tuženik dužan priznati i trpjeti da tužitelj temeljem ove presude, po pravomoćnosti iste, zatraži i postigne uknjižbu prava vlasništva na svoje ime, uz istovremenu uknjižbu brisanja toga prava sa imena tuženika.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.762,07 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj 29. srpnja 2022. navodi da su upisane u zk. ul. ovog suda 331 k.o. Poljica čest. br. 249, „Brdarići“, pašnjak pov. 1313 m², čest. zem. 1899, „Bare“, pašnjak pov. 6585 m², čest. zem. 1906, „Doli“, pašnjak pov. 7193 m², čest. zem. 1909, „Doli“, pašnjak pov. 22508 m² i čest. zem. 1917, „Doli“, livada pov. 7164 m², kao vlasništvo tužene Republike Hrvatske. Tužitelj da se podneskom od 21. ožujka 2022. obratio tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje spora, na koji se međutim tuženik ogлуšio. Gornji upis prava vlasništva da je pogrešan i da ne odgovara stvarnom stanju budući je stvarni vlasnik predmetnih nekretnina tužitelj Ivo Kojić, za cijelo. Predmetna parcela nove izmjere 249 da odgovara dijelu stare čest. 164/1, parcele nove izmjere 1899, 1906 i 1909 odgovaraju dijelu starih čest. 955/2, 584/1 i 476/8, parcela nove izmjere 1917 odgovara dijelu stare čest. 476/8, sve k.o. Poljica.

Tužitelj da je vlasništvo predmetnih nekretnina stekao nasljeđivanjem iza svog pok. oca Kojić Josipa (Joso) pok. Ivana, a kojega je naslijedio zajedno sa braćom Kojić Svetkom, Kojić Tomislavom i Kojić Zdravkom, te sestrom Kojić Milkom, kako je to utvrđeno rješenjem o nasljeđivanju Općinskog suda u Zadru posl. broj: O-553/03 od 21. srpnja 2003. Tužitelj i njegova braća da su zatim diobenim ugovorom od 28. srpnja 2003. podijelili navedenu nasljedničku zajednicu i to na način da su predmetne nekretnine u cijelosti pripale u vlasništvo tužitelja. Otac tužitelja predmetne nekretnine oznake čest. zem. 1899, 1906, 1909 i 1917 k.o. Poljica da je stekao nasljeđivanjem iza svoga oca pok. Kojić Ivana, a ovaj nasljeđivanjem svojih pravnih prednika. Predmetnu nekretninu oznake čest. zem. 249 k.o. Poljica otac tužitelja da je stekao kupnjom od ranijeg vlasnika Marinković Miloša pok. Ilije, temeljem kupoprodajnog ugovora od 12. svibnja 1997., ovjerenog po javnom bilježniku Vera Marčina pod brojem ovjere: OV-2357/97, 20. svibnja 1997. U katastarskoj evidenciji Državne geodetske uprave, Područni ured za katastar Zadar, prednik tužitelja, njegov otac Kojić Josip (Joso) da je evidentiran kao posjednik predmetnih nekretnina, kada je samo zabilježen posjed koji traje od davnina. Nasljeđivanjem oca tužitelj da je nastavio uživati nesmetan, dugotrajan i miran vlasnički posjed njegovih predaka, a koji ispunjava zakonske pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjedanjem budući su prednici tužitelja stupili u posjed predmetne nekretnine prije više od sto godina. Predmetne parcele da su od davnina prednici tužitelja koristili za poljoprivredu i stoku, koji im je bio jedini izvor prihoda, kako je to uobičajeno za ovo područje. Tužitelj stoga drži da su protekli zakonski rokovi za stjecanje prava vlasništva temeljem dosjelosti i da su njihovi prednici kao i oni vlasništvo predmetne nekretnine stekli dosjelošću, sukladno odredbama čl. 159. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96 od 28. listopada 1996. god.). Prednici tužitelja, a nakon njih i tužitelj, da su bili vanknjižni vlasnici, neometani i poštteni posjednici predmetne čestice preko sto godina, dakle najmanje od početka 20. stoljeća do danas. Istu nekretninu da su koristili i držali u svom posjedu neprekidno i to kao vlasnici. U tom posjedu da ih nikada nitko nije ometao, a niti im je na bilo koji drugi način dao do znanja da ta nekretnina koju drže u posjedu i brinu se o njoj kao o svojoj, nije njihova. Kako tužitelj nema ispravu koja bi bila podobna da upiše pravo vlasništva navedenih nekretnina, predlaže da sud donese presudu sadržaja naznačenog u izreci.

2. Tuženik Republika Hrvatska se u odgovoru na tužbu u cijelosti usprotivila tužbi postavljenom tužbenom zahtjevu. Navodi da se na navedenim nekretninama u postupku obnove zemljišnih knjiga za k.o. Poljica upisala Republika Hrvatska za cijelo, temeljem rješenja na zapisniku Općinskog suda u Zadru, broj: Z-6428/2008/332 od 7. srpnja 2010. protiv kojeg je tužitelj kao predlagatelj podnio prigovor koji je odbijen kao neosnovan rješenjem na zapisniku Općinskog suda u Zadru, broj: Z-11935/13 od 30. travnja 2015. s tim da je tužitelj upućen u parnicu pred sudom radi tužbe za ispravak. S obzirom da tužitelj nije podnio tužbu za ispravak zemljišnoknjižnog upisa sukladno čl. 197. Zakona o zemljišnim knjigama u roku 3 godine od 30. travnja 2015., kada je odbijen njegov prigovor, isti da je prekludiran u podnošenju tužbe za ispravak zemljišnoknjižnog upisa koji je bio jedini pravni put za osporavanjem upisa Republike Hrvatske na navedenim nekretninama, te iz tog razloga da nisu ispunjene pretpostavke za podnošenje tužbe na utvrđenje prava vlasništva zbog čega predmetnu tužbu treba odbaciti kao nedopuštenu. Podredno i neovisno od naprijed navedenog tuženica da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom s obzirom da iz činjenica i dokaza koji su predloženi ne proizlazi osnovanost tužbenog zahtjeva. Prema programu gospodarenja šumama i šumskim zemljištima zadarskog užeg područja krša za

razdoblje 1982.-1991. nekretnine oznake kat. čest. 476/8 i 584/1 k.o. Poljica stare izmjere, a od kojih dijelova su formirane kat. čest. 1899, 1906, 1909 i 1917 k.o. Poljica da su obuhvaćene navedenim programom. Sukladno Zakonu o šumama (Narodne novine, broj 52/90, 5/91, 9/91, 61/91, 26/93 i 76/93) odredbi čl. 55. st. 2. da je propisano da se na šumama i šumskom zemljištu u državnom vlasništvu ne može steći pravo vlasništva dosjelošću. Ovu odredbu da je ukinuo Ustavni sud Republike Hrvatske Odlukom, broj U-I-374/1998 od 12. siječnja 2000. Stoga da je rok za stjecanje prava vlasništva dosjelošću na šumama i šumskom zemljištu počeo teći tek od Odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, tj. od 12. siječnja 2000., pa da je u vremenu od 6. travnja 1941. do 12. siječnja 2000. na šumama i šumskom zemljištu u vlasništvu Republike Hrvatske bio zastoj dosjedanja. Tijekom postupka obnove zemljišne knjige (koji se vodio od 2010. godine) da je prestalo i poštenje posjeda tužitelja, budući da je isti saznao da mu ne pripada pravo na posjed jer je Republika Hrvatska uknjižena kao vlasnica predmetnih nekretnina. S obzirom da tužitelj nije podnio tužbu sukladno čl. 197. Zakona o zemljišnim knjigama predlaže se odbaciti tužbu kao nedopuštenu, podredno tužbu i tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan, s obzirom da uz tužbu tužitelj nije dostavio materijalne dokaze iz kojih bi proizlazila osnovanost tužbenog zahtjeva uz obvezu naknade parničnog troška tuženici.

3. Ovaj sud je presudom poslovni broj P-1451/2022-19 od 26. svibnja 2023. usvojio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. Županijski sud u Zagrebu je rješenjem poslovni broj GŽ-3148/2023-3 od 31. ožujka 2026. ukinuo presudu ovog suda i vratio predmet istom sudu na ponovno suđenje uz obrazloženje da da sud treba pozvati tužitelja da navede oznake i podatke o zemljišnoknjižnom ulošku i o katastarskoj općini u kojoj nekretnine leže, onako kako su ti podaci označeni u zemljišnoj knjizi, a ako tužitelj tako ne postupi da je potrebno odbaciti tužbu.

3.1. Tužitelj je u ponovljenom postupku sukladno uputi iz ukidne odluke višeg suda uredio tužbu i postavljene tužbeni zahtjev podneskom zaprimljenim 9. travnja 2026. (l.s. 169), sadržaja naznačenog kao u izreci presude.

4. Tijekom postupka sud je izveo dokaze čitanjem dokumentacije koja prileži ovom spisu i to: zk izvadak (l.s. 5), zahtjev za mirno rješenje spora (l.s. 6-7), popisni list Područnog ureda za katastar Zadar (l.s. 8), ugovor o prodaji (l.s. 9-10), povijest posjedovanja (l.s. 11), rješenje Područnog ureda za katastar Zadar (l.s. 12-13), posjedovni list s prilogima (l.s. 14 i 16-22), zapisnik br. Z-11935/13 od 30. travnja 2015. (l.s. 32-33), zapisnik Z-6428/2008/332 od 7. srpnja 2010. (l.s. 34-36, 45-47), Program gospodarenja šumama i šumskim zemljištima Zadarskog užeg područja krša za razdoblje 1982.-1991. godine (l.s. 37-40), izvršen je uviđaj na licu mjesta 7. prosinca 2022. (l.s. 69-73), skica vještaka mjernika s fotografijama (l.s. 74-76), povijest posjedovanja s prilogima (l.s. 109-134), saslušani su svjedoci Marinko Kojić (l.s. 86-87), Marino Beram (l.s. 88), Damir Babac (l.s. 89), Boško Vučković (l.s. 90-91) i tužitelj kao stranka (l.s. 91-92).

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je stekao pravo vlasništva na nekretninama oznake 249, 1899, 1906, 1909 i 1917, sve upisane u zk. ul. 331 k.o.

Poljica, te ishodi uknjižbu prava vlasništva na svoje ime u zemljišne knjige suda, uz istovremeno brisanje toga prava s imena tuženika.

7. Tužitelj tužbeni zahtjev temelji na činjenicama da su predmetne nekretnine oznake 1899, 1906, 1909 i 1917, sve k.o. Poljica, njegovi preci stekli dosjelošću, dok je nekretninu oznake 249 k.o. Poljica njegov otac kupio 1997. godine od Miloša Marinkovića pok. Ilije, kao izvanknjižnog vlasnika, a tužitelj da je iste stekao nasljeđivanjem svoga oca Josipa Kojića i diobom sa sunasljednicima.

8. Uvidom u zapisnik preoblikovanja zemljišne knjige za k.o. Poljica od 7. srpnja 2010. (l.s. 34) proizlazi da kat. čest. nove izmjere br. 249 odgovara dijelu stare čest. 164/1, čest. 1899, 1906 i 1909 da odgovaraju dijelu starih čest. 955/2, 584/1 i 476/8, dok čest. 1917 odgovara dijelu čest. 476/8, sve k.o. Poljica, te proizlazi da je na istim nekretninama tuženik upisan vlasnikom za cijelo.

8.1. Iz posjedovnih listova od 28. travnja 2023. (l.s. 111 i 133) proizlazi da je nekretnina oznake 249 k.o. Poljica površine 1313 m², u naravi pašnjak zv. Brdarići, čest. 1899 površine 6585 m², u naravi pašnjak zv. Bare, čest. 1906 površine 7193 m², u naravi pašnjak zv. Doli, čest. 1909 površine 22508 m², u naravi pašnjak zv. Doli i čest. 1917 površine 7164 m², u naravi livada zv. Doli, te je kao posjednik upisan tuženik za cijelo.

8.2. Prema povijesti posjedovanja čest. zem. 1899, 1906, 1909 i 1917 k.o. Poljica Područnog ureda za katastar Zadar (l.s. 112-113), proizlazi da čestice 1906, 1909 i 1899 odgovaraju dijelovima starih čest. zem. 476/8, 584/1 i 955/2, a čest. 1917 odgovara dijelu čest. zem. 476/8, koje su prema podacima iz 1883. godine bile evidentirane posjedom Općine Poljica. Godine 1955. I. revizijom ove katastarske općine, izvršen je upis većeg broja suposjednika ovih površinom velikih čestica, a Kojić Josip pok. Ivana evidentiran je jednim od posjednika u II. reviziji ove katastarske općine 1986. godine i to na dijelu čest. zem. 476/8 u površini od 10550 m² i dijela čest. zem. 584/1 u površini od 40890 m², dok je čest. zem. 955/2 ostala u posjedu javnog dobra-cesta. Godine 2003. na temelju rješenja o nasljeđivanju br. O-553/03 i ugovora o diobi, sve iza smrti Josipa Kojića, posjednicima njegovog dijela upisani su Kojić Zdravko, Tomislav, Ivo i Milka. Novom izmjerom i revizijom k.o. Poljica formirane su nove čest. zem. 1906, 1909, 1899 i 1917 koje su upisane posjedom Republike Hrvatske.

8.3. Prema povijesti posjedovanja čest. zem. 249 k.o. Poljica (l.s. 109-110) navedena čestica svojim položajem odgovara dijelu stare čest. zem. 164/1 k.o. Poljica te je prema podacima iz 1883. godine bila evidentirana posjedom Općine Poljica, a I. revizijom 1955. godine u posjedovnom listu upisana je općenarodna imovina. Rješenjem OSZD br. Z-1611/70 iz 1971. godine ova čestica je upisana u posjedovni list Šumskog gospodarstva Zadar, koje stanje ostaje do II. revizije 1986. godine, kada su posjednicima utvrđeni i upisani veći broj posjednika iz obitelji Marinković, te Dušanka Budimir i Šumsko gospodarstvo, danas Hrvatske šume. Novom izmjerom formirane su nove čestice zemlje, pa je čest. 249 upisana posjedom i vlasništvom Republike Hrvatske.

8.4. Prema ugovoru o prodaji (l.s. 9-10) proizlazi da je tužitelj 20. svibnja 1997. godine kupio od Miloša Marinkovića pok. Ilije iz Poljica nekretninu i to dio čest. zem.

164/1, u površini od 1330 m², te da je kupac odmah stupio u posjed kupljene nekretnine.

8.5. Iz rješenja o nasljeđivanju posl. br. O-553/03 (l.s. 118-122) proizlazi da su ostavitelja Josipa Kojića, umrlog 22. svibnja 2003., naslijedili sinovi Ivo Kojić, Svetko Kojić, Zdravko Kojić i Tomislav Kojić, te kćer Milka Kojić, za po 1/5 dijela, te da su predmetne nekretnine ušle u ostavinsku masu kao izvanknjižno vlasništvo ostavitelja.

8.6. Prema diobenom ugovoru od 28. srpnja 2003. (l.s. 123-128) su se nasljednici pok. Josipa Kojića međusobno podijelili na način da su tužitelju u izdvojeni posjed, pripale, između ostalog, nekretnine koje su predmet ovog spora, što su potvrdili i saslušani svjedoci, kao i tužitelj, a među strankama i nije sporno.

8.7. Svjedok Marinko Kojić, rođen 1963. godine, je naveo (l.s. 86-87) da je najveća nekretnina zv. Dole, a da je pola te nekretnine tužiteljev otac Josip Kojić kupio od Jovana Marinkovića, dok je drugu polovinu stekao je nasljedstvom. Svjedokov pradjed, koji je i tužiteljev pradjed, se zvao Šime, koji je imao dva sina Nikolu i Ivana, to su njihovi djedovi, onda je Josip Kojić, tužiteljev otac, naslijedio svoga oca Ivana, a njegov otac Marko Kojić je naslijedio Nikolu. Dan danas su njihove zemlje na tom području spojene, međaši su. Sve te parcele koje oni zovu Dole su omeđene na način da su ograđene tzv. "vošom", radi se o nasipu od zemlje duž parcele zasađene sa plotom. Ove sve nekretnine su većinom livade s tim što je otac tužitelja Josip jedan dio tih nekretnine orao i tamo je sadio pšenicu, žito i sl. prije 30-40 godina. Tužiteljev djed Ivan je preminuo negdje 1967./1968. godine. Nekretnina oznake čest. zem. 249 je zv. Ogradica, tu nekretninu je otac tužitelja Josip kupio od pok. Miloša Marinkovića negdje u vrijeme Domovinskog rata ili malo poslije. Nije čuo ni za ovu nekretninu da bi bilo kakvog spora ili problema, a ta nekretnina je ograđena i suhozidom, nije obrađena, te se danas na njoj nalazi šmrika i hrast, šikara. Nekretninu zv. Bare oznake čest. zem. 1899 je tužiteljev otac kupio 70-ih godina od Čurjurića, ograđena je živicom, a južna strana ima plot i živicu, a dijelom i kamenjem. Na nekretninama tužitelja, koje su predmet ovog spora nema šume, jedino je nešto malo na ovoj oznake 1906, jedan dio zarastao u jasen, kako je to prikazano na skici. Lugar nikada nije obilazio ovo područje gdje su Doli i Bare, a isto tako ni ovu nekretninu zv. Ogradica. Ove nekretnine su ograđene odavno, on sam je na tim nekretninama čuvao stoku negdje 70-ih godina, a tada su te nekretnine već bile ograđene, ne zna točno tko ih je i kada ogradio. Nikada unutar tužiteljeve obitelji nije bilo spora oko tih nekretnina, niti su treće osobe njima to ospravale.

8.8. Svjedok Marino Beram, rođen 1968. godine, je naveo (l.s. 88) vezano za nekretnine zv. Dole, da se jedan dio ispod bunara kosio i orao, zna osobno da su majka i otac tužitelja obrađivali tu nekretninu i vozili su zemlju sa jedne druge nekretnine na ove i to uređivali. Druga nekretnina je zv. Bare je bila livada, ranije se to obrađivalo, a poslije je bio pašnjak. Otkad zna za sebe, negdje od svoje desete godine je čuvao blago na tom području, viđao je tamo roditelje tužitelja. Nikada nije čuo da bi bilo nekog spora vezano za te nekretnine. Na tim nekretninama nije bila šuma, ni državno vlasništvo i na to područje nikada nije dolazio lugar. Te nekretnine su ograđene vošama, točno se znaju međe, zna se što je čije. Svjedok je na skici pokazao nekretninu zv. Ogradica i naveo da nema nikakvog spora oko te nekretnine i da je ograđena suhozidom. Zna da je jedna od nekretnina na predjelu zv. Dole površine 2

ha, nju je i osobno koristio za ispašu blaga, tu ima i bazen, to je iskopano da blago može piti vodu, a ove druge dvije zv. Dole su davnije kosili, te dvije nekretnine su blizu njegove nekretnine, jedna ima oko 5-6000 m², a druga ima nešto manje, ne zna točnu površinu, dok Bara ima oko 1500-2000 m². Tužitelj ima braće i sestara, ali oni su se odavno podijelili tako da samo tužitelj ima na ovim nekretninama, braće i sestre nemaju. U Poljicima nema državne zemlje, koliko on zna sve nekretnine netko drži u vlasništvu, ali pošto ima ovakvih tužbi sada ispada da država tu ima nekog vlasništva. Poljičani su stjecali ove nekretnine na ovom području na razne načine, znali su kupovati za volove, vino, stoku i sl., a oni su na ovim prostorima još odavno.

8.9. Svjedok Damir Babac, rođen 1961. godine, je naveo (l.s. 89) u svom iskazu da zna predmetne nekretnine preko 50 godina. Tu je kao dijete prolazio, zna te nekretnine još po ocu tužitelja dok je bio živ. Ima jedna velika livada od 6-7000 m² zv. Doli, onda ima jedna njiva, te je sve predmetne nekretnine pokazao na skici sudskog očevida. Na velikoj nekretnini su kosili sijeno, sjeća se da su tu bile ogromne količine sijena. preko ove oznake 1906 ta se nije obrađivala, tu su bile smrike a oni su tuda znali prolaziti. Ove nekretnine su omeđene plotovima, na terenu se zna točno što je čije tu nema spora. Ne zna vezano za nasljeđivanje unutar obitelji tužitelja odnosno zna da je tužitelj naslijedio oca Josipa zv. Josko, a ovaj od svog oca. Na tim područjima nije bilo šume, znalo je uz plot biti pokoji brijest, šume na ovom području nema, šuma je dalje zračnom linijom otprilike udaljeno 300 m od ove zadnje nekretnine koja nosi oznaku 1917 pa otprilike 300 m sjeverno koja je bila livada. Tu nikada nije dolazio lugar. U odnosu na nekretninu zv. Ogradica navodi da mu je tužitelj dozvolio da tu pila drva, a ta nekretnina je isto ograđena, tu nema nikakvog spora, zna da je na toj nekretnini istovaren i neki građevinski materijal, neka cigla i blokovi. Unutar njihove obitelji nikada nije čuo da bi bilo spora vezano za ove nekretnine, niti da bi netko treći tužitelju i njegovima osporavao prava na ovim nekretninama, zna da su to tužiteljeve nekretnine.

8.10. Svjedok Boško Vučković, rođen 1963. godine, je naveo (l.s. 90-91) da su njegova majka i otac tužitelja djeca od dva bratića. Zna u vezi kojih nekretnina je pozvan kao svjedok, radi se o 4 nekretnine u polju i jednoj u selu. Ovu nekretninu u selu otac tužitelja Josip Kojić kupio je od Miloša Marinkovića negdje krajem 80-ih ili početkom 90-ih godina, radi se o manjoj građevinskoj parceli, koja je ograđena. Nije nikada čuo da bi u vezi ove nekretnine bilo kakvog spora, preko puta ceste od ove nekretnine, tužiteljev pok. brat je imao svoju nekretninu, napravio je temelje za kuću. Taj Miloš Marinković nekretnine je stekao nasljeđivanjem svoga oca, tako je to tu bilo. Danas se na toj nekretnini nalazi nekakav građevinski materijal jer je tužiteljev otac htio graditi kuću. Što se tiče nekretnine oznake 1899, navodi da je tu bio pašnjak, a ta nekretnina je ograđena kamenim zidom i vošom, cijelo polje je na taj način ograđeno. Ove druge nekretnine su 1906, 1909 i 1917. Na kat. čest. 1909 je zv. Dole je svjedok osobno kopao i našli su vodu 1982./1983. godine, tamo je bazen za vodu. Na ovoj nekretnini se sijala pšenica, žito, a kada su našli vodu su se tamo sadile i povrtne kulture. Sada je ova cijela nekretnina livada. Također je i nekretnina 1917 livada. Nema nikakvog spora unutar tužiteljeve obitelji, jer su se otac tužitelje i njegov brat Boško još davno podijelili, misli da je njih još podijelio njihov otac Ivan tako da s točno zna što je čije, tu nema spora. Na ovim nekretninama nikada nije bila šuma, to nije bilo državno na ove nekretnine nije dolazio lugar. Na ovom području nema državne šume, zna da postoji jedan bunar istočno na ovoj skici ali nije prikazan, pa oko tog bunara ima jedan plato od 2-3 ha, a koji je državno vlasništvo. Viđao je tužiteljevog oca Josipa kako

obrađuje ove nekretnine, kako je rekao, viđao ga je kada je sijao žito i često mu je pomagao u tome. Njegov otac je imao vinograd na č. 2238/1, koja nekretnina je u blizini nekretnina tužitelja zv. Doli i nekretnine zv. Bare, vinograd svjedoka koji se ne radi od 1985. godine je davno posađen i bio je star 50 godina kada je zapušten. Na ovom području mnogi ljudi kao i njegov otac su imali vinograd, sigurno država ne bi dozvolila da se sadi vinograd na državnom.

8.11. Tužitelj Ivo Kojić, rođen 1958. godine, je naveo (l.s. 91-92) da je njegov otac imao petero djece, 4 sina i kćer. Umrula je majka, pa je onda umro i otac negdje prije 20 godina, a nakon toga su se oni djeca međusobno podijelili tako da znaju točno što je čije, među njima nema spora. U toj diobi među njima je on dobio nekretnine koje su predmet ovog spora. Njegov otac je stekao te nekretnine nasljeđivanjem svog oca Ivana, a nešto je i kupio, nešto je i mijenjao, tako se prije radilo. Djed Ivan je naslijedio svog oca za kojeg misli da se zvao Grga. Njihova obitelj je na ovo područje Poljica došla prije 260 godina a možda i više, bježeći od Turaka, sa područja oko Starigrada. U to doba su ljudi živjeli u plemenima, kada su došlo oni su stvorili selo, radili su s kamenom jer su došli iz krša. Ove nekretnine zv. Dole se sjeća dok su bili djeca, njegov otac je imao konje i krave, pa su ih tu dovodili na ispašu, a jedan dio se orao, sadile su se lubenice, pšenica, svake godine se mijenjalo, jer zemlja voli promjene ne može se uvijek isto saditi. Da nije bilo ovih nekretnina, oni ne bi postojali. Na ovo područje u Poljicima nikad nije dolazio lugar, ljudi su obrađivali zemlju i živjeli od te zemlje. Kupovalo se samo šećer, sol i kavu, sve ostalo smo imali od zemlje koju suobrađivali. Ove nekretnine su se prenosile s koljena na koljeno, nasljeđivanjem.

9. Iskaze svjedoka Marinka Kojića, Marina Berama, Damira Babca i Boška Vučkovića sud ocjenjuje uvjerljivim, jasnim, objektivnim i logičnim, međusobno suglasnim, te suglasnim s iskazom tužitelja, ali u skladu i s pročitanim dokumentacijom u spisu, posebno rješenjem o nasljeđivanju iza smrti tužiteljevog oca Josipa Kojića, diobenog ugovora između njegovih nasljednika kupoprodajnom ugovoru sklopljenom između tužiteljevog oca i Miloša Marinkovića, te sadržajem povijesti posjeda za predmetne nekretnine, zbog čega sud iskazima svjedoka i tužitelja u cijelosti vjeruje. Kraj svega naprijed navedenog sud nema razloga ne vjerovati iskazu tužitelja Ive Kojića čiji iskaz je u potpunosti usklađen s materijalnim dokazima i iskazima svjedoka.

10. Tako je sud temeljem iskaza svjedoka i tužitelja utvrdio da nikada unutar tužiteljeve obitelji nije bilo spora oko tih nekretnina i da bi iste pripadale tužitelju, niti su treće osobe tužitelju i njegovim prednicima osporavale posjed i vlasništvo predmetnih nekretnina. Na tim područjima nije bilo šume i tu nije dolazio lugar, već je šuma na 300 m sjeverno udaljena od čest. zem. 1917 pa otprilike 300 m sjeverno. Predmetne nekretnine su ograđene vošama, točno se znaju međe i što je čije. Nekretnina oznake 1899 zv. Bare se ranije obrađivala, a potom je bio pašnjak i ta nekretnina je ograđena kamenim zidom i vošom. Nekretnine zv. Dole oznaka čest. zem. 1909, 1906 i 1917 su također ograđene vošama, gribljama i plotom, tu se sijala pšenica, žito, a kada su našli vodu 1982./1983. godine su se tamo sadile i povrtne kulture, te se na dijelu dovodila i stoka na ispašu. Svjedoci se sjećaju da su tamo viđali tužiteljeve roditelje da obrađuju ove nekretnine 1970-ih godine. Nekretnina oznake čest. zem. 249 zv. Ogradica je ograđena starim suhozidom, danas se na toj nekretnini nalazi građevinski materijal jer je tužiteljev otac htio tu graditi kuću. predmetne nekretnine otac tužitelja stekao od

svoga oca Ivana Kojića, osim što je čest. zem. 249 k.o. Poljica koju je otac tužitelja Josip kupio od Miloša Marinkovića, a ovaj je tu nekretninu stekao nasljeđivanjem svoga oca.

10.1. Opisani način stjecanja, posjedovanja, ograđenosti i izgleda prijepora od strane svjedoka i tužitelja je sukladan zapažanjima suda na sudskom očevidu, sadržaju povijesti posjedovanja, te sadržaju rješenja o nasljeđivanju i diobenog ugovora.

10.2. U konkretnom slučaju, kako je navedeno, iz izvedenih dokaza proizlazi da su otac i djed tužitelja naslijedili ove nekretnine oznake 1899, 1906, 1909 i 1917 od svojih roditelja, djeda Ivana koji je ovu nekretninu naslijedio od svoga oca, a koji je umro 1967./1968. kako to iskazuje svjedok Marinko Kojić, tužitelj također da je naslijedio svojeg oca Josipa koji je umro 2003. godine, te da se isti nalazi u poštenom i samostalnom posjedu ovih nekretnina. U prilog navedenom govori činjenica da je otac tužitelja od 1955. godine, a na čest. zem. 249 od 1986. godine, upisan posjednikom u katastru, a prema suglasnim iskazima svjedoka i tužitelja, koje tuženik nije doveo u pitanje konkretnim dokazima, proizlazi da na terenu nema spora, da se točno zna što je čije te da tužitelj kao ni njegovi prednici nikada s nikim nisu imali bilo kakvih problema vezano za te nekretnine, koje su u cijelosti ograđene, a na kojima su otac tužitelja i njihovi preci orali, sadili pšenicu, žito, napasali stoku i slično.

11. Prema tome je analizom i ocjenom neposredno provedenih dokaza, kako zasebno, tako i svih zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud nedvojbeno utvrdio da je tužitelj računajući posjed svojih prednika u posjedu predmetnih nekretnina 1950-ih, te da je tužitelj na nekretninama oznake 1899, 1906, 1909 i 1917 dokazao neprekinuti niz izvanknjižnih stjecanja od stvarnog posjednika svoga pretka Ivana Kojića, koji je ovu nekretninu naslijedio od svoga oca, a koji je umro 1967./1968. godine i kojega je naslijedio tužiteljev otac Josip Kojić, koji je umro 2003. godine, a kojega su naslijedili tužitelj i njegova braća i sestra, s kojima se tužitelj 2003. godine podijelio na način da su upravo njemu pripale predmetne nekretnine. Također, što se tiče nekretnine oznake 249 k.o. Poljica, tužitelj je dokazao da je ovu nekretninu njegov otac pok. Josip Kojić kupio 1997. godine od Miloša Marinkovića pok. Ilije, kao izvanknjižnog vlasnika, koji je istu stekao nasljeđivanjem svojih predaka, da je 1997. godine po sklapanju predmetnog ugovora stupio u samostalni posjed, kako to sve proizlazi iz iskaza tužitelja i saslušanih svjedoka, ali i dokumentacije u spisu.

12. Tuženik je u postupku isticao da tužitelj nije podnio tužbu za ispravak u predviđenim rokovima te da se radi o šumi u državnom vlasništvu na kojoj preci tužitelja odnosno tužitelj nisu mogli steći pravo vlasništva dosjelošću. Nadalje tuženik ističe da je posjed prednika tužitelja nepošten.

12.1. Uvidom u zapisnik sastavljen povodom preoblikovanja zemljišne knjige za k.o. Poljica broj Z-6428/2008/332 od 7. srpnja 2010. (l.s. 34-36, 45-47), da je ovaj postupak preoblikovanja zemljišne knjige vođen u 2010. godini, te da je u tom postupku na nekretninama koje su predmet ovog spora upisan tuženik, kao vlasnik za cijelo. Nije sporno da je u tom postupku sudjelovao tužitelj, koji je bio evidentiran posjednikom za cijelo na svim nekretninama koje su predmet ovog spora, a koji je u tom postupku naveo da je vlasništvo predmetnih nekretnina stekao nasljeđivanjem oca Josipa Kojića pok. Ivana te diobom sa braćom i sestrom, dok je tuženik bio uknjižen kao vlasnik, a

nije sporno ni da je u ovom postupku dostavljena izjava Općine Vrsi od 30. lipnja 2010., kojom ova Općina daje suglasnost da se tužitelj, kao evidentirani posjednik, uknjiži vlasnikom na čest. 1899 i 1906 k.o. Poljica.

12.2. Potom proizlazi da je tužitelj podnio prigovor pod br. Z-11935/13 od 12. rujna 2013. koji je odbijen kao neosnovan rješenjem suda od 30. travnja 2015., kako to proizlazi iz priloženog zapisnika Komisije Općinskog suda u Zadru za ispravni postupak za k.o. Poljica (l.s. 44).

12.4. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nije podnio tužbu za ispravak i da tužbu treba odbaciti, navesti da je takav prigovor neosnovan. Naime, iz zapisnika sastavljenog povodom preoblikovanja zemljišne knjige od 7. srpnja 2010. (l.s. 34-36, 45-47) i zapisnika iz ispravnog postupka od 30. travnja 2015. (l.s. 44) proizlazi da se tužitelj u tom postupku pozivao samo na nasljeđivanje, dok u ovoj tužbi činjeničnu i pravnu osnovu tužbenog zahtjeva čini teza tužitelja da su ove nekretnine njegovi prednici stekli dosjelošću, a on nasljeđivanjem prednika i diobom sa sunasljednicima, dakle radi se o različitoj činjeničnoj i pravnoj osnovi o kojoj se nije raspravljalo u postupku osnivanja zemljišne knjige za k.o. Poljica. Stoga, tužitelja, po mišljenju ovoga suda, rješenje doneseno u završenom postupku obnove zemljišne knjige ne veže, kako to proizlazi iz shvaćanja izraženog u odluci broj Su-IV-246/2015.

12.5. Nadalje je tužitelj, prema stajalištu ovog suda, uvijek ovlašten podnijeti vlasničku tužbu, čak i u situaciji kada prethodno nije podnio tužbu za ispravak. Naime, stranke mogu svoja prava štititi u postupku povodom tužbe za ispravak sukladno odredbama ZZK ili posebnom tužbom kao što je tužba radi utvrđenja prava vlasništva, a u konkretnom je slučaju tužitelj ustao tužbom radi utvrđenja prava vlasništva. Jednak pravni stav o dopuštenosti vlasničke tužbe zauzela je i sudska praksa, kao u presudi Županijskog suda u Bjelovaru Gž-1269/22 od 12. siječnja 2023. i Županijski sud u Puli-Pola Gž-1012/2024-2 od 15. srpnja 2024. Dakle tužitelj ima pravo ustati tužbom za utvrđenje prava vlasništva, pri čemu nije odlučno što isti nije podnio tužbu za ispravak u smislu odredbe čl. 197. Zakona o zemljišnim knjigama ("Narodne Novine" broj 91/96, 68/98, 137/99, 114/01, 100/04, 107/07, 152/08, 126/10, 55/12, 60/13 i 108/17-dalje u tekstu-ZZK), pa je stoga stajalište tuženika izraženo u odgovoru na tužbu i tijekom postupka pogrešno i pravno neutemeljeno.

13. U odnosu na stjecanje dosjelošću je navesti da je vrijeme potrebno za dosjelost započelo teći 1950-ih, dakle za vrijeme važenja Općeg građanskog zakonika, valja navesti da prema pravilima o dosjeloosti (originarnom načinu stjecanja vlasništva na tuđoj stvari), kojima je svrha uklanjanje trajnog nesklada između posjeda i vlasništva, uspostavljanje pravnog stanja i dopuna zaštiti pravnog prometa, među kojima su i pravila o izvanrednoj dospelosti (pravno pravilo iz § 1472. Općeg građanskog zakona /Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch/, članak 28. stavak 4. i 5. u vezi s člankom 21. Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima /Narodne novine, broj: 53/1991./, članak 159. stavak 4. u vezi s člankom 129. stavkom 1. i članka 114. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima /Narodne novine, broj: 81/2015. – pročišćeni tekst, 94/2017. – ispravak, u daljnjem tekstu: ZV), u kontinuitetu (uz neznatna odstupanja koja nisu relevantna za predmetni spor), samostalni posjednik nekretnine u vlasništvu jedinice lokalne samouprave i jedinice područne (regionalne) samouprave i s njom izjednačene pravne osobe, stječe dosjelošću vlasništvo pošto

njegov zakonit, istinit i pošten ili barem pošten, samostalan posjed neprekidno traje četrdeset godina.

13.1. Kako je vrijeme za stjecanje vlasništva dosjelošću teklo i kroz vrijeme važenja Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (NN br. 53/91, 9/92 i 77/92 dalje: ZOVO koji je bio u primjeni do 1. siječnja 1997.), valja navesti da je u primjeni odredbe članka 28. stavak 4. ZOVO, jednako kao i sada važećom odredbom članka 159. ZV, jedna od pretpostavki sjecanja prava vlasništva je pošten posjed. Prema odredbi članka 72. stavak 2. ZOVO, (kao i odredbi članka 18. stavak 5. ZV), na koju se poziva pobijana presuda, posjed je pošten odnosno savjestan ako posjednik ne zna ili ne može znati da stvar koju posjeduje nije njegova, time da se poštenje odnosno savjesnost pretpostavlja.

13.2. Za izvanrednu dosjelost stjecanja prava vlasništva na nekretninama u smislu odredbe čl. 28. st. 4. ZOVO potreban je savjestan posjed, te protek vremena od 20 godina neprekidnog posjedovanja, dok je u smislu odredbe čl. 159. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14 i 81/15 - pročišćeni tekst- dalje ZV) određeno je da samostalni posjednik čiji je posjed nekretnine zakonit, istinit i pošten, stječe pravo vlasništva, kada se radi o nekretninama u vlasništvu jedinica područne (regionalne) samouprave i s njima izjednačenih pravnih osoba, protekom 40 godina, što znači dvostruko vrijeme u odnosu na vrijeme iz čl. 159. st. 2. ZV-a.

13.3. Predmnijeva poštenja posjeda nije oborena niti jednim provedenim dokazom. Mišljenje je suda da se o nepoštenju posjednika ne može govoriti niti od 2010. godine kada je vođen postupak obnove zk za k.o. Poljica i kada se tuženik upisao vlasnikom. Kraj svih izvedenih dokaza kojima je utvrđen neprekinuti posjed i slijed stjecanja od najmanje 1955. godine, proizlazi da je tužitelj i nakon tog postupka imao razloga vjerovati da mu pripadaju predmetne nekretnina, ali da, nažalost, u zemljišno-knjižnom postupku nije raspolagao ispravama podobnim za uknjižbu. , te da nije uspio provesti uknjižbu u svoju korist.

13.4. Ovdje valja navesti da su sudovi zauzeli stajalište o tome da se kod dosjelošti u obzir uzima i vrijeme do 8. listopada 1991. kao u odluci broj Rev-291/14 od 17. travnja 2018. pri čemu je navedeno shvaćanje: „Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelošti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. ZV, nego na temelju drugih odredaba tog zakona. Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela, mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud RH naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes trećih osoba.

13.5. Gore navedeno shvaćanje doneseno je na temelju shvaćanja zauzetog u presudama Europskog suda za ljudska prava (Trgo protiv Hrvatske, Jakeljić protiv Hrvatske, Radomilja i drugi protiv Hrvatske i Gashi protiv Hrvatske) vezano uz propise i prava stranaka koja su stečena na temelju ukinutih zakonskih odredbi, a to je: „U tim okolnostima, sud smatra da podnositelj zahtjeva koji se razumno oslonio na

zakonodavstvo koje je kasnije ukinuto kao neustavno ne bi trebao – s obzirom na izostanak bilo kakve štete u odnosu na prava drugih osoba – snositi posljedice greške koju je počinila sama država, donijevši takav neustavan propis. Zapravo, kao posljedica njegovog ukidanja, vlasništvo imovine koje je podnositelj zahtjeva stekao dosjelošću na temelju odredbe koja je kasnije ukinuta kao neustavna, vraćeno je državi kojoj je time pogodovala njezina vlastita greška. U svezi s tim, sud ponavlja da rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela mora snositi država te da se greške ne smiju ispravljati na trošak dotičnog pojedinca, posebice kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes.

13.6. Budući ne postoji treća osoba stekla vlasnička prava po drugim zakonskim osnovama stjecanja, primjenjujući pravna shvaćanja ELJSP u ovom predmetu, u rok dosjelošti se računa i vrijeme koje je teklo u razdoblju u kojem je nekretnina bila u režimu društvenog vlasništva.

14. Na kraju je navesti da tuženik ističe da se na predmetnim nekretninama nije moglo steći pravo vlasništva jer da se radi o šumi, a da su prema Programu gospodarenja šumama i šumskim zemljištima šumama i šumskim zemljištima zadarskog užeg područja krša za razdoblje 1982.-1991. nekretnine oznake kat. čest. 476/8 i 584/1 k.o. Poljica stare izmjere, a od kojih dijelova su formirane kat. čest. 1899, 1906, 1909 i 1917 k.o. Poljica da su obuhvaćene navedenim programom. Sukladno Zakonu o šumama (Narodne novine, broj 52/90, 5/91, 9/91, 61/91, 26/93 i 76/93) odredbi čl. 55. st. 2. da je propisano da se na šumama i šumskom zemljištu u državnom vlasništvu ne može steći pravo vlasništva dosjelošću. Ovu odredbu da je ukinuo Ustavni sud Republike Hrvatske Odlukom, broj U-I-374/1998 od 12. siječnja 2000. Stoga da je rok za stjecanje prava vlasništva dosjelošću na šumama i šumskom zemljištu počeo teći tek od Odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, tj. od 12. siječnja 2000., pa da je u vremenu od 6. travnja 1941. do 12. siječnja 2000. na šumama i šumskom zemljištu u vlasništvu Republike Hrvatske bio zastoj dosjedanja.

14.1. Takav prigovor tuženika je neosnovan.

14.2. Ponajprije, temeljem opažanja suda na očevidu i iskaza svjedoka je utvrđeno da se ne radi o šumi, već o zemljištu koje predstavlja livade s niskim raslinjem, te da na predmetnom području nije bilo lugara, a ni šume već su se koristile za ispašu stoke, sadnju i obrađivanje. Činjenica da su predmetne nekretnine bile u programu gospodarenja Hrvatskih šuma do 1991. godine samo za sebe automatski ne dovodi do stjecanja vlasništva prema odredbi čl. 16. Zakona o šumama. Takav pravni stav koji prihvaća i ovaj sud zauzeo je Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici u odluci GŽ Zk-291/17-2 od 12. listopada 2017.

14.3. Naime, prema odredbi čl. 4. Zakona o šumama, šumom se smatra zemljište obraslo šumskim drvećem u obliku sastojine na površini većoj od 10 ari i zemljište na kojem se uzgaja šuma ili koje je radi svojih prirodnih obilježja i uvjeta gospodarenja predviđeno kao najpovoljnije za uzgajanje šume. Odredbom istog zakona u slučaju sumnje ili spora da li se neko zemljište smatra šumom, odnosno šumskim zemljištem, odlučuje izvršno vijeće skupštine općine, odnosno Vlada Republike Hrvatske ako se šuma ili šumsko zemljište prostire na području više općina. Dakle, za odlučivanje o tome da li je neka nekretnina šuma ili šumsko zemljište nije odlučna činjenica da se ta

nekretnina nalazi u šumsko-gospodarskoj osnovi Hrvatskih šuma, već odluku o tome donosi ili izvršno vijeće skupštine općine na kojem se području nalazi sporna nekretnina ili Vlada Republike Hrvatske.

14.4. Osim toga, u pogledu dosjedanja na šumskom zemljištu koje je do pretvorbe bilo u društvenom vlasništvu, Vrhovni sud Republike Hrvatske u svom rješenju poslovni broj Revd-3164/2022-2 od 24. siječnja 2023. nije dopustio reviziju jer je o pitanju stjecanja prava vlasništva dosjelošću na šumskom zemljištu zauzeto pravno shvaćanje (npr. u odlukama poslovni broj Rev-1424/2021 od 4. siječnja 2022., Rev-291/2014-2 od 17. travnja 2018., Rev-3014/2019 od 12. svibnja 2020.). Prema pravnom shvaćanju iz tih odluka za takve nekretnine treba u vrijeme dosjeloosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe članka 388. stavka 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96, 68/99, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/2006, 141/06, 146/08 i 38/09 - dalje: ZV), nego na temelju drugih odredaba tog Zakona, kao i vrijeme nakon toga, sve do 17. studenoga 1999.

15. Dakle, sud je nedvojbeno utvrdio da je tužitelj računajući posjed svojih prednika nalazio u samostalnom posjedu predmetnih nekretnina od najmanje 1955. godine, te da mu u razdoblju dosjedanja kroz koje su nekretnine bile u režimu društvenog vlasništva, a niti nakon toga, posjed nije osporavan po predniku tuženika, a ni po tuženiku. Stoga je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja, kao u izreci presude.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), odredbama važeće Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine br. 138/23 i 107/25) i s obzirom na VPS od 1.327,23 EUR, dosuđen trošak: sastava tužbe 75 bodova (Tbr. 7.1.), za sastav podneska od 22. ožujka 2023. 75 bodova (Tbr. 8.1.), za zastupanje na ročištima 27. listopada, 7. prosinca 2022., 22. ožujka 2023. i 23. travnja 2026. po 75 bodova na svako ročište (Tbr. 9.1.), ukupno 450 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 EUR s PDV od 25 % iznosi 1.125,00 EUR, te sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR i na presudu od 53,09 EUR, te trošak uviđaja i vještačenja u iznosu od 530,89 EUR, što čini ukupni parnični trošak u iznosu od 1.762,07 EUR, koji je tuženik dužan naknaditi tužitelju u roku od 15 dana, sve kao u izreci ove presude.

U Zadru, 25. svibnja 2026.

Sutkinja

Maja Ivković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka, u roku od 15 dana od dana objave, odnosno primitka prijepisa ove odluke, ovisno o ispunjenju uvjeta iz čl. 335. ZPP.

D N A:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po zz

Broj zapisa: **9-30888-85c7a**

Kontrolni broj: **04d25-944ff-1a2f7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.